

Finansministeren (Grünbaum): Hr. Lembourn kan naturligvis ikke drage den sidste konklusion. Jeg vil gerne se på, om der er dækning eller ikke, og hvis der ikke er dækning, vil jeg være villig til at overveje sagen. Jeg har engang sagt, at måske var det bedre at give en direkte betaling til arbejdsgiverne. Men det kan godt være, at man så skulle sige: ja men så skal de penge indbetales øjeblikkelig, f. eks. på en spærret konto. Det er da muligt, at man ender dér, hvis der bliver ved med at være så mange arbejdsgiverrestancer. Det kan vistnok ikke gøres i øjeblikket; jeg har spekuleret lidt i den retning, men pengeinstitutterne kan ikke klare en sådan opgave i øjeblikket. Jeg er som sagt villig til at overveje disse ting.

Jeg kan ikke rigtig gå med til den argumentation, at hvis man gennemfører dette her, giver det ikke nogen forbrugsudvidelser, men kun en likviditetsforøgelse. Så enkel er sammenhængen ikke, og det ved hr. Lembourn udmærket godt. Vi to kan slet ikke afgøre, i hvilket omfang det udelukkende bliver en likviditetslettelse, eller det faktisk kommer til at gå ind som øget forbrug. Og selv om det kun var en likviditetslettelse, er det dog en mærkværdig måde at føre pengepolitik på: nu skal det, fordi man vil gennemføre en administrativ lettelse — det forstår jeg er hovedsigtet med det — have virkning på likviditeten. Jeg kunne bedre forstå det, hvis man havde sagt: ja vel, så får vi en uønsket pengepolitisk virkning, men den kan modvirkes på anden måde via Nationalbanken. Den argumentation, man har anlagt her, finder jeg helt utilstedelig set fra et økonomisk synspunkt. ¶

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Lembourn): Ja men det er da en kendt sag, at det, der sker, hver gang man foretager en finanspolitisk stramning, er, at man får likviditetsproblemer. Dem må man prøve at løse samtidig, og dem kan man løse på mange forskellige måder. Jeg har den opfattelse, at forslaget her giver den løsning, som har de mindste risici i sig for at give forbrugsudvidelse, for pengene skal jo indbetales. Virksomheden kan ikke uden videre anvende pengene. Man kan ikke give sig til at investere dem osv. Det letter firmaernes likviditet, men pengene skal betales, og der-

for er det den måde, der giver mindst risiko for en forbrugsudvidelse.

Finansministeren (Grünbaum): Det er da ikke rigtigt, at virksomhederne ikke kan anvende disse penge til investering. Det kan de i høj grad. Hvis de ved, at de varigt kommer til at ligge med dette større beløb, ville det da være ret tåbeligt, hvis virksomhederne ikke disponerede efter, at de lå med disse større beløb.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Lembourn): Den lettelse, der sker i likviditeten, kan kun være en ren pengepolitisk lettelse. Pengene skal afleveres. Det er jo ikke sådan, at man til stadighed, hver gang der er indbetalt kildeskat, får et forøget beløb til rådighed, så man kan forøge sine investeringer. Det kan kun være en likviditetslettelse for virksomhederne og ikke noget som helst andet, for pengene skal afleveres, når kvartalet er gået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Arne Larsen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om investeringskonti [af Hans Kjær m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 27) findes i tillæg A. sp. 427, fremsættelsen i tidenden sp. 482).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Grünbaum): Dette lovforslag går i hovedtræk ud på, at personer, der binder et vist beløb i en bank eller sparekasse, skal kunne trække beløbet fra på deres selvangivelse. Beløbet kan udgøre indtil 20 pct. af den skattepligtige indkomst, dog højst 10.000 kr. Bindingen skal vare i 2